

Кой нарисува Пентаграма

ЧЕХЪТ ФРАНЦ ШЛАМБОРА - ИСТИНСКИЯТ ХУДОЖНИК НА ГОЛЕМИЯ ЦВЕТЕН ПЕНТАГРАМ

Людмила Димитрова - библиограф, Величка Драганова

Пентаграма е окултен символ от дълбока древност и е съществувал в школите на Бялото Братство. Той се среща в бележника на Учителя от 1898 г. с някои картини и с имената на Добродетелите. През 1911 г. на събора в Търново Учителя раздава на всички присъстващи черно-бели копия от Пентаграма и дава разяснение върху неговите елементи.

Графическият Пентаграм на Учителя е отпечатан в литографията на Иван Празе, която през 1911 г. се е намирала на ул. „Гурко“ 4 и е регистрирана в алманах „България“ за същата година на стр. 656. Името Иван Празе се разчита, макар и в непълнота, върху самия литографски камък, запазен в музея на Учителя в с. Мърчаево.

Ето какво пише за цветния Пентаграм в том II на документалната хроника „Всемировият Учи-

тел Беинса Дуно и Велико Търново“, подготвена и издадена през 1996 г. със средствата на търновската братска група (стр. 245 и 246):

През 1922 г., когато се отваря Школата, в молит-

вената стая във вилата, където стават съборите в Търново, се донася цветния Пентаграм. Пренесен е в специална плоска кутия с неговите размери. Съвременниците Боян Боев и Борис Николов

твърдят, че е бил голям колкото „една стена“. Освен за него, Боян Боев споменава и за съществуването на един друг, по-малък цветен Пентаграм: „Освен този Пентаграм, който се раздава (черно-белия), и другия, цветния, Учителя е приготвил един голям Пентаграм, колкото стена, с боя.“ (Из статията на Боян Боев). Цветната картина, запазена и до днес, е подписана: Ф. Шлятер, 1922 г. (точната дата не се чете) и има размери, според С. Няглов, 180/138 см.

Шлятер не е известен художник и няма спомени за него. Твърди се само, че е ученик на Учителя, че е славянин и че е нарисувал образа на Учителя в Пентаграма във видение. След този събор, пред Общия окултен клас, Учителя говори за един също толкова странен Шлятер: появил се в Америка през 1895 г., с професия обущар; бил тих и мълчалив и се прочул като лекар -

продължава на стр. 2

Заедно в Гърция

На 8 май 2009 година в Атина пристигна група от Общество „Бяло Братство“ - България, по покана на българското семейство Снежана и Валери, работещи в Сунио.

Поводът за посещението им бе концерт, включващ музика и песни от Учителя Петър Дънов и класика. В концерта взеха участие Йоанна Стратева - цигулка, Радостина Няголова - пиано, Анна Каралашева - виолончело, Спаска Панайотова - сопран, и Галия Герасимова с фоторазказ.

В събота вечерта се състоя концерт в частен дом в района на Плака в Атина. Присъстваха повече от тридесет човека. Вечерта премина при много приятелски и откровени разговори между представителите на двата народа. След среща-

Паневритмия на поляна под Акропола

та се състоя приятелска вечеря.

На другия ден, в неделя рано сутринта, всички се запътиха към „Филопапо“ под Акропола. Всички присъстващи играха с възхищение и радост Паневритмия. Но голямата изненада на ранната среща в неделя беше и присъствието на преподавател по Паневритмия - брат Николай Коначкиев от Велико Търново.

Неделната програма за групата от „Бялото Братство“ продължи отново с концерт специално за българската група от Атина. Присъстваха отново и гърци симпатизанти. След концерта се състоя тържествен братски обяд.

Татяна Георгиева

Материалът е публикуван във в-к „България днес“, издаван в Гърция

Лифтът на Паничище - въпросите остават

След близо две години усилена кампания за запазване на района на Седемте рилски езера от застрояване със ски писти и съоръжения, първата крачка на инвеститорите за осъществяване на големия проект за супер ски курорт до Езерата вече е факт.

продължава на стр. 4

В Природата има ред и порядък. Ние мислим да създадем някакъв особен наш ред. А всъщност трябва да приемем и приложим реда, който съществува в Природата.

„Рила - врата към Агарта“

Човек и Природа

Живите сили в Природата могат да се разделят на четири категории: несъзнателни - в минералите, подсъзнателни - в растенията, съзнателни - в животните и самосъзнателни - в човека. Макар че в минералите действат несъзнателни сили, всеки човек обича скъпоценните камъни; той има желание да се украсява с тях, да се ползва от техните сили. Поради несъзнателните сили, които действат в минералите, последните нямат пряко отношение към човешкия живот. Значи между съзнание на човека и минералите няма тясна връзка. Обаче Природата се стреми да направи тази връзка. В

влязат като съставна част на растенията, оттам в животните и човека. В бъдеще скъпоценните камъни ще се употребяват като възпитателно средство върху човешкия

мантът, както и скъпоценните камъни - изумруд, рубин, сапфир, се отразяват благоприятно върху мисълта на учените, поетите и писателите. Не е все едно, дали човек

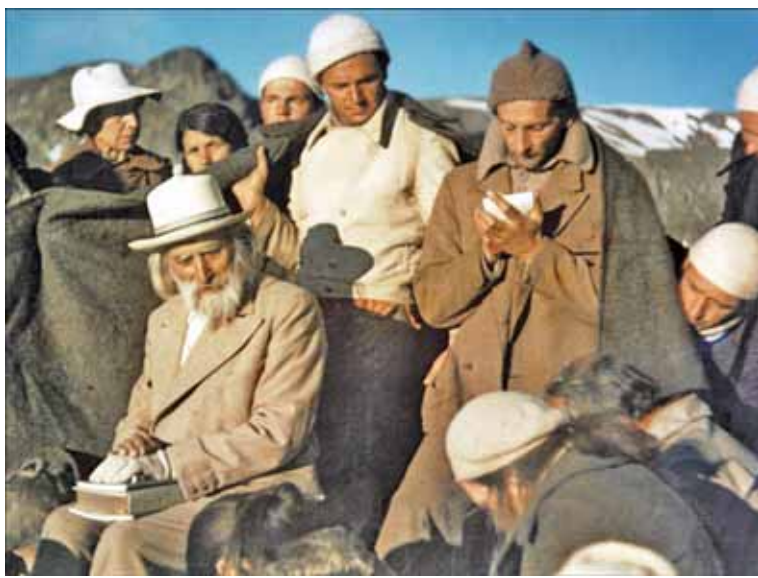
система е слаба, изучавайте съзнателно скъпоценните камъни, възприемайте чрез ума си техните краски и ги отправяйте към костите си. Като знаят влиянието на скъпоценните камъни върху човека, някои майки зашиват по едно-две камъчета на шапките на децата си, за да не се подават на силните погледи на хората и да заболяват. Скъпоценните камъни привличат несъзнателните сили на Природата и ги контролират. Под думите „несъзнателни сили“ разбираме такива, които нямат морал в себе си. И те са живи сили, но без морал. Който падне на пътя им, те няма да го пощадят.

Подсъзнателните сили действат в растителното царство. Те са свързани с растенията, откъдето започва оформянето и развиването на човешкото тяло.

продължава на стр. 4

направи тази връзка. В ум. Понеже пречупват правилно светлината, те действат главно върху въображението на човека. Добре е човек да изучава скъпоценните камъни, техните кристални форми, за да се свърже с разумните сили, които работят върху тях. Диа-

гледа един груб, неодялан камък, или един диамант. Много може да се говори за несъзнателните сили, но важно е практическото им приложение. Те оказват влияние върху костната система на човека. Ако костната ви

Кой нарисува Пентаграма

от стр. 1

започвайки от 4 часа сутринта, е лекувал по 15000 души на ден само като ги докосвал с ръце; след няколко месеца както се появил, така и изчезнал. (Виж беседата от 28 юни 1923г., брошурка, стр. 11, ООК.) Явно е, че този Шлятер е бил един голям окултист и може би е същият, който рисува цветния Пентаграм, понеже годината 1895, когато той е в Америка, е последната от пребиваването на Учителя в САЩ. Възможно е тогава двамата, Учител и ученик, да са се срещнали.

В синхрон с тази хипотеза на вътрешната корица на книгата под репродукцията на Пентаграма има надпис „Дарение от чужбина“.

Версията за художник на Пентаграма с име Ф. Шлятер се среща и в редица други книги, издадени през последното десетилетие. Поместена е и в различни сайтове в Интернет, отнасящи се до Учителя Беинса Дуно и Бялото Братство.

Позволяваме си да ospорим горните твърдения по две причини. На първо място - върху запазената оригинална картина (наистина с размери 180/140 см.) в долния десен край ясно може да се прочете подписът на художника и пълната дата: „Ф. Шламбора, 19/VIII/1922г.“ (виж репродукцията). На второ място, в посочената беседа от 28 юни 1923 г. със заглавие „Божественото и човешкото“ („Окултни лекции“, ООК, II година) Учителя разказва за Шлятер единствено като за пример за послушанието на ученика:

Сега аз ще ви приведа този пример за Шлятер, който се явил в 1895 г. в Америка. Той бил общар, човек тих и спокоен. Тръгва в Западна Америка и там се прочува като лекар на разни болести. При него се стичат около 50-60 хиляди американци от цяла Америка да ги лекува. Всеки ден той стоял на вратата си и по 15 хиляди души минавали през ръцете му. Той само ги хващал и пускал и така ги лекувал. Започвал работата си сутрин от 4 часа. След като седял така няколко месеца, Шлятер пише в своя дневник: „Понеже мисията ми се свърши, аз се връщам при Отца си.“ И досега не знаят къде е изчезнал Шлятер. Питам: защо Шлятер се яви и защо изчезна? Какво придоби той с лекуването на тия американци? Никаква религия, никакво учение не остави. През цялото време той е мълчал. Той казал: „Втори път като дойда,

Франц Шламбора със съпругата си Йонка

ще говоря. Сега съм пратен само да лекувам. Нищо повече!“ Шлятер е разбирал своето предназначение. Казва му се: „Ще лекуваш.“ Хваща болните за ръцете и ги излекува. Той не е бил учен човек, не е свършил три факултета някъде, прост общар бил, но дава един отличен пример на послушание.

За лечителската дейност на общаря Шлятер има статия, публикувана в сп. „Всемирна летопис“ от 1919 г. В книжка 6-а на списанието на стр. 27-29 авторът на

статията: „От къде добива тази сила за всичко, което върши“, Шлятер отговорил: „Отец работи чрез мене“.

Фактът, че Шлятер една сутрин не се появил пред чакашите го за лечение и не се върнал повече, се споменава и в статията. Споменават се дословно и написаните думи, които е оставил: „Отец ме вика, аз трябва да ида. Сбогом. Францис Шлятер“.

Анализът на начина, по който Учителя излага примера за Шлятер в

пратил, става ясно, че не е възможно той да се появи след 27 години в България, да наруши обета си за послушание, да се заеме с рисуване и да нарисува цветния Пентаграм през 1922 година! Затова нека да запомним името на лечителя Шлятер само като пример за духовно послушание, защото името на истинския художник на цветния Пентаграм е Франц Шламбора!

Потвърждение за името на автора на цветния Пентаграм Ф. Шламбора може да се намери още и в списъците от търга за вещите на Учителя през 1958 г., където е упоменато (Виж В.Кръстев, „Изгревът...“ т.9, 1999 г., стр.452-453).

И така, художник на големия цветен Пентаграм е чехът Франц Шламбора. Той е роден на 1 декември 1881 г. в Прага. Завършва живота си в София на 27 януари 1955 г. в дома на внучката си Мария.

Франц Шламбора се ражда в семейство с 12 деца - 6 момчета и 6 момичета. Франц учи художествена графика. Пристига в България през 1908 г. заедно с още няколко колеги художници. Напуснали са Чехия, защото не желали да служат във войската.

Отначало Ф. Шламбора живее във Велико Търново, където работи като ретушор при един фотограф. Заедно с него обикалят околните села и снимат сватби. На една такава сватба в

работил като художник на свободна практика. В дома си в София имал малка стаичка, където рисувал. Изглежда той се е възбудил от борбите на българския народ за свобода. За това свидетелстват неговите творби - цикъл от картини, обединени от общото заглавие „Българска велика слава“, рисувани през 1912 г.

На българите-евреи, загинали в българските войни през 1912-1913 и 1916-1919 г., Шламбора е посветил художествен албум с 400 образа. Издаден е през 1919 г. в Прага. Възторжен отзив за тези картини е дал един негов съвременник с псевдоним Юнак Яралия в обширна статия, поместена в ямболския седмичен вестник „Тунджа“ от 10 април 1921 г. Той охарактеризира автора им като „идеалист, високочестен и безкористен труженик“.

Франц Шламбора е илюстрирал книги с патриотична тематика на поета Любомир Бобевски. Една от книгите е със заглавие „Под сянката на мечата“, издадена в София през 1917 г. В нея е включен и портрет на поета, рисуван от Шламбора. В календар за 1933 г., издаден от Женското македонско дружество, е включена репродукция на картината му „Изгнаници“.

През годините Шламбора е рисувал пощенски и географски карти, а също и календари. Повече от десетилетие, почти до края на 1947 г., е работил за софийския търговец Тевекелиев. Рисувал е рекламни материали за неговите стоки - цветни етикети за зеленчукови и рибни консерви, за кутиите със замразени храни, за алкохолни напитки, за сапуните „Петел“.

Шламбора е автор и на картините върху кориците на „Песни на Всемирното Братство“ - сборник в две части (София, 1921 и 1921-1922 г.). Рисунките са с изключително духовна символика.

Оценил богатия вътрешен свят на художника и качествата му на „идеалист, високочестен и безкористен труженик“, Учителя Петър Дънов му поверява изработването на един от основните символи на Бялото Братство в България - големия цветен

Пентаграм - мисия висока. Както споменахме, Пентаграма е нарисувана през 1922 г. за събора на Бялото Братство в Търново. Това е една от най-значимите картини на Франц Шламбора.

Внучката Мария Мазарова-Гинева знае от дядо си Франц, че той е познавал хора от Братството. Тя знае, че Учителя Дънов специално е изпратил един от тях да покани Франц Шламбора за среща. В семейството на художника е известно, че след тази среща Учителя многократно е позирал на Шламбора за скица в цял ръст. Следователно не можем да говорим, че образът на Учителя на върха на Пентаграма е получен от художника „във видение“.

Разговаряйки с „най-интелигентния човек, който е срещал в живота си“, Шламбора често забравял да рисува, докато го слушал“. До края на живота си той повтарял, че не е срещал поинтересен събеседник

Образът на Учителя в центъра на цветния Пентаграм

от Петър Дънов, и е имал голямо уважение и респект към личността на Учителя.

Дали Франц Шламбора има отношение и към графичния Пентаграм от 1911 г., засега не можем да кажем. Внучката Мария помни, че е виждала в неговата работна стаичка графичната „петолъчка“ под стъклото на масата му, но не си спомня дали около нея е имало някакви символи.

Дошло е време да забравим всяка друга версия за името на художника на големия цветен Пентаграм и да запомним за негов автор само едно име - името на Франц Шламбора!

Приел България за своя втора родина, чешкият художник оставя спомена за един тих, високочестен и високоморален човек, несъмнено повлиян от идеите на Учителя.

Кориците на песнарката от 1921 и 1921/1922 г.

статията Реджинал Б. Спан подробно споделя личните си впечатления от церителя Шлятер (навсякъде в статията името е изписано с а!), беден общар, емигрант от Германия, при когото през 1896 г. потърсил и намерил помощ за заболяването си в гр. Денвър, Колорадо. През същата година американските вестници били пълни с разкази за чудесата, които Шлятер правел за оздравяването на мнозина чрез ръкополагане. На въпроса на ав-

беседата си от 28.06.1923 г. и глаголните времена, които използва, подсказват, че той добре познава съдържанието на въпросната статия във „Всемирна летопис“, но не познава лично Шлятер от времето на пребиваването си в Америка. Следователно не е възможно Шлятер да му е ученик. А от категоричното заявление на самия Шлятер, че друго няма какво да прави, освен да изпълни волята на Този, Който го е из-

вете на Франц Шламбора - Любомир и Александър.

Като студентка пиано в Консерваторията, дъщерята Славка Шламбора се запознава и по-късно се омъжва за своя състудент Тодор Мазаров - бъдещият световноизвестен тенор. Тяхна дъщеря и внучка на Франц Шламбора е Мария Мазарова-Гинева, музикален педагог, която ни даде подробни сведения за живота на дядо си.

Франц Шламбора е

Статията е изготвена на базата на изнесения от Л.Т.Димитрова доклад на братския форум, състоял се в местността Паничище на 15-16 ноември 2008 г. Материалите за доклада са събрани в течение на няколко години, посветени на издирвания на сведения за живота и творбите на художника. Допълнителна информация получихме и от разговорите с внучката на Ф. Шламбора - Мария Мазарова-Гинева.

Мадара отново стана обител на Бялото Братство

Отмина XVII младежки Мадарски събор. В продължение на три дни, от 22 до 24 май, Мадара стана обител на Бялото Братство. Тук, на това свещено място сред красивата Природа, всички заедно посрещаме изгрева на Слънцето, играхме Паневритмия, слушахме Словото на Учителя, радвахме се на приятелското общуване, изучавахме комплекса от 21 упражнения, проведохме конференция с доклади и съобщения, слушахме концерт на музикантите на Братството и планирахме Лятната духовна школа на Рила.

Тази година съборът премина под знака на 100-годишнината на шуменската братска група. В съботната вечер юбилейът беше отбелязан чрез мултимедийно представяне на снимки и документи от историята на шуменската група. Историята ни учи, че нищо не започва от нас - поколения братя и сестри са работили на духовната нива, за да имаме добрите условия днес ние, техните наследници. За повечето от тях знаем само по предания и откъслечни спомени. Старите снимки ни срещат отново с тях. Внимателно се вглеждаме в техните лица и намираме себе си, своите стремежи и идеали. Техният пример е показателен - един живот, отдаден на служба на Бога и на делото на Учителя чрез безусловна преданост и постоянство. Цял един живот от младежка възраст до дълбока старост е преминал в ежедневна, постоянна и неуморна работа със Словото на

Концерт в Голямата пещера

бивава по цели месеци в Шумен и всяка вечер шуменското братство да се събира на разговори с него - това явление може да се тълкува като подготовка за нещо важно и значимо за реализирането на идеите на Бялото Братство. Знае се само, че брат Боян още тогава е бил радетел да се организират събори по места. Съборите се явяват като едно конкретно приложение на учението на Бялото Братство в живота. Чрез съборите се създава модел на човечеството да живее в мир, хармония и братство. Мадарският събор има своята роля и място в това Божествено дело. Нещо повече, съборът се провежда във връзка със светлия празник за народа ни - Деня на българската и славянската писменост и култура. Братството изразява по един подобаващ начин почитта и уважението си към делото на светите братя. И какво по-подходящо място от Мадара?

Мадара е свещена земя още от зората на човешката цивилизация.

Учителя за благословение и благополучие на българския народ и на цялото човечество. Душите на всички жадно слушаха Словото на Учителя - живата храна небесна, и всичко преминаваше в мир и хармония при хубаво, ясно и слънчево време. И един емблематичен момент за мадарските събори: навръх 24 май, светлия празник на българската и славянската писменост и култура, всички заедно изпяхме вдъхновено химна на светите братя. Вълнуващ момент на изживяване на националното ни достойнство и самочувствие!

И друг важен факт: тази година се изигра най-голямата Паневритмия. В свещения танц се включиха около 360 братя и сестри, разпределени в два концентрични кръга, и голямата поляна се окача тясна. В центъра на кръговете Паневритмията се ръководеше от музикантите на Братството и от братския хор. Получи се онова усещане за сила, мир и хармония, както в най-добрите времена на Братството. Паневритмията с годините става все по-добра и по-хармонична, а за това принос имат всички.

Друг важен момент е свързан с отбелязването на годишнини на с. Стоянка Илиева и с. Елена Андреева - два високи върха в братския живот. За това се бяха потрудили с. Таня Карова от Шумен и бр. Георги Георгиев от София. Брат Георги Петков от Габрово представи новоизлязлата книга на с. Невена Неделчева „Абсолютният закон“. Забележете, братя и сестри, все още са живи спомените за станалите вече имена легенди в Братството. Паметта за тях трябва да се подновява и поддържа, а какво по-подходящо място за това от срещите и съборите. Все по-стойности стават тези мигове на живото предаване на паметта и историята на Братството. Мадарските събори станали популярни с това, че дават трибуна за лекции, изследвания и съобщения. Лектори на събора

бяха: Веселин Орешков от гр. Троян с тема за здравословното хранене, Христо Маджаров от гр. Варна с критика на антропософските тълкувания за мястото и ролята на Учителя в съвременната духовна култура на човечеството, Димо Мичев за вредата от ваксинациите, Павлина Даскалова от Търново с отбелязване на годишнината на Арбанашката комуна, Атанас Атанасов за историята на шуменската братска група, а брат Димитър Първанов от Плевен представи организираните на 20 и 21 юни 2009 г. V детски форум в гр. Плевен.

Важна забележителност на изминалия мадарски събор е, че за първи път през последните години вечерният концерт се проведе в Голямата пещера. В съботната вечер в обляната от светлините на залязващото Слънце зала музикантите на Братството направиха вълнуващо преживяването на онзи съвършен свят на мир и хармония, които носят песните на Учителя. Тази година на концерта се представиха: Тодор Иванов от гр. Смолян - вокал и кавал, който изпълни родопски песни и мелодии; Божидар Симов от София с класическа китара изпълни музикални мелодии от Учителя; Росица Чиликова от Бургас (цигулка) и Петьо Цанов от Шумен (класическа китара) изпълниха песни от Учителя, а софийският братски хор „Евера“ завърши вечерния концерт по един вълшебен начин.

По мнението на много приятели изминалият мадарски събор е най-успешният от проведените досега събори. При завръщането на събора приятелите благодариха на домакините. Благодарностите са взаимни, защото Братството е общо дело и то става, когато всички работим заедно в правилната посока. За да стане мадарският събор, има приятели, които бяха дошли от далечни места: от Смолян, Петрич, Кюстендил, Пазарджик, Пловдив и др. Доста внушителна беше групата от София. Съседните на Шумен градове имаха пълно представителство. Имаше приятели и от чужбина: от Франция, Италия, Германия, Латвия и Русия.

Братското единение е силата, която изгражда новата епоха. Няма еволюция, няма развитие без развиване на уменията за колективен братски живот. Задача, която изминалият мадарски събор успешно изпълни. До нови срещи, приятели!

Атанас Атанасов

100-годишен юбилей на Шуменското братство

Продължение от бр. 37

С проведените обиски и арести на 5 декември 1957 година властта прави опит да унищожи Братството. Настават трудни времена за последователите на Учителя.

Каква е ситуацията в Шуменското братство? Братята и сестрите от Шумен са били предупредени и затова при обиските не са намерени компрометиращи материали.

Преди това, през 1953 г., Гиргина Жекова - ръководител на братската група, се премества да живее в гр. Варна при дъщеря си Геновева Стефанова. Тогава ръководител на братската група става **Рачо Делев Балсамджиев** (1914-1970). Същият е роден в с. Ивански, Шуменска област, в семейство на много религиозни родители. Завършва Първа мъжка гимназия в гр. Шумен.

ки с Жечо Панайотов, Борис Николов, Никола Нанков, Филип Стоицев, сем. Кралеви от Бургас, Веска Козарева, Весела Колева от Изгрева, Гиргина и Геновева Жекови от Варна и др. Редовно е ходел на братските срещи в Айтос, Варна и Рила. Братята и сестрите от страната са го познавали като много предан брат с весел характер, обичал е много да пее и да събеседва. Изучавал е задълбочено Словото на Учителя, което е видно от запазените му дневници. В същите се откриват и литературни опити на окултна тематика. Рачо е бил семеен и е имал две дъщери.

В годините на репресии срещу Братството шуменската група е съществувала в тесни семейни кръгове. Стожери на Братството са били семействата Милка и Никола Кръстев, Александър

Снимка от 70-те години на XX в. от ляво на дясно: Николинка и Александър Петрови, Керка Дедева и Дедьо Дедев, Бонка и Христо Павлови и Янко Зехиро

През този период е живял на квартира в съседство с дома на сем. Кръстев и чрез тях прави връзката с Учението и Учителя. Рачо става ревностен последовател и като такъв остава верен до края на живота си, въпреки изпитанията на съдбата. След 9.09.1944 г. Рачо работи като секретар-бирник в шуменските села. През 1950 г. се премества да работи в паспортната служба към МВР, гр. Шумен. През 1958 г. е драматично уволнен.

Случаят е следният. На събрание е бил разобличен и разкритикуван заради убежденията си. На поисканото му разкаяние Рачо е отговорил: „Аз от вас се отказвам“, след което е последвало публично линчуване и опит да съблекат дрехите му. Следват няколко години, през които властта не му дава работа. По-късно той започва да работи като експедитор в КТА „Мадара“. През 1970 г. след прекарана бъбречна криза и безуспешно лечение в болницата той умира.

Като ръководител на братската група, Рачо се е ползвал с необходимото доверие на Върховния братски съвет в София. Поддържал е тесни връз-

и Николинка Петрови, Дедю и Керка Дедеви, Бонка и Христо Павлови и др.

Тук ще представим някои от тях.

Никола Кръстев (1894-1976). Роден е в с. Огоя, Софийско. През Първата световна война като военен е бил улучен с куршум в главата и като не е дал признаци на живот, е бил откаран в моргата. След известно време идва в съзнание и по една случайност куршумът излиза от устата му. Оцелял по чудо, той се отдава на военното поприще. Като подофицер отива да служи в румънската граница в Добруджа. Попада на Никола Гръблев (1893-1968) - офицер от Габрово, споделящ идеите на Бялото Братство. През този период той се оженява за Милка Николова Проданова (1901-1990), която му ражда трима синове. Вероятно някъде след 1925 г. семейството се премества в гр. Шумен. Тук те построяват дом на ул. „Драгоман“ № 40. Техният дом става своеобразен център на последователите на Учителя. Тук са се посрещали гости от провинцията и са се изпълнявали духовните наредби до 1990 г., когато Милка почива.

продължава на стр. 5

Най-възрастната участничка на събора - Здравка Иванова на 88 години

Учителя чрез постоянните духовни наредби и братския живот - и нека се знае, че духовните наредби в Шумен не са прекъсвали през последните 100 години. Резултатът е налице - братската общност в Шумен и организираният от нея вече второ десетилетие голям мадарски събор.

Има един показателен факт от историята на шуменската група - продължителното престояване на бр. Боян Боев в гр. Шумен през 60-те години на миналия век. Една такава личност за да пре-

Тук в продължение на седем културни епохи на човечеството, така, както твърдят учените през последните 40 000 г., се е осъществявала духовна практика, а в нашето съвремие традицията продължава с реализацията на Новото учение на Бялото Братство.

Гледката в съборните дни на мадарското плато е наистина внушителна. Около 400 братя и сестри, облечени в бяло, посрещнаха изгряващото Слънце с „Химни на Слънцето“ и проведоха духовен наряд с песни и молитви на

Човек и Природа

от стр. 1

Тази е причината, където растенията, горите оказват голямо влияние върху физическия живот на човека. Обичайните растенията и горите, за да се свързват със силите, които действат в тях. Те са склад на сили, откъдето човек може да черпи това, което е нужно за организма му. Не е достатъчно човек само да се движи между растенията и дървета, но трябва да ги обича. Новото възпитание има за цел да развие в децата любов към растенията и дърветата, за да се ползват от тях. Обичайните растенията се изразява в отглеждането им.

Когато правите екскурзии, разхождайте се между дърветата, особено между борове, които със своя стремеж на-

ре влияят върху духовното развитие на човека. Борът е духовен и идеалист. Той заема малко място и се стреми всякога нагоре. Характерно за него е и това, че когато се чули върха му, той престава да расте. Върхът на бора може да се уподоби на духовните чувства в човека. Значи щом се осакати духовното в човека, растенето му спира. Следователно, който иска да расте и да се развива правилно, трябва да даде предимство на духовните чувства в себе си. Ползвайте се от боровите, от тяхната енергия. Ако мислите, че това не е важно, тревогите и безпокойството ще ви демангетизират и вие ще губите разположението и мисълта си. Докато сте между борове, изучавайте ги, разговаряйте се с тях, да придобивате

малко от енергията им. Ако сте болни, идете между борове, облегнете гърбовете си на тях и мислете за бора, какво всъщност представя той. Борът упражнява силно влияние върху човека и затова той трябва да се интересува от него.

Съзнателните сили имат отношение към животните. Дойдете ли до тях, трябва да бъдете внимателни. От животните човек може да научи много добри неща, но може да научи и лоши работи. От вола той е придобил трудолюбието, от вълка - жестокостта, от овцата - кротостта и смиреннието и т.н. Мечката пък е повлияла на човека в това отношение именно, че го е направила злопаменен. Мечката помни за дълго време доброто, което ѝ направи някой, но и злото не забравя. Тя е непримирима. Ако някой я обиди, тя дълго време носи обидата в себе си. Кога и да е, тя ще си отмъсти за обидата. Тази ѝ черта се дължи на астралните чувства, които са силно развити в нея. От котката човек е научил чистотата, но същевременно тя го прави алчен. Котката е алчна, лакома. Когато хване мишка, тя няма търпение да я изчисти, но я изяжда цяла, с козината ѝ даже. Котката казва: „За мене е важно да се нахраня, да напълня стомаха си; как съм яла, това е второстепенна работа“. Така се хранят и някои хора. Те гледат да задоволят глада си, а какво са яли и как са го яли, не е важно. И магарето яде нечиста храна, но що се отнася до водата, никога не може да го накарате да пие нечиста вода. То знае къде има чиста вода и оттам пие. Дълъг път ще извърви, но докато не намери чиста вода, няма да пие. В това отношение животните са символи, с които Природата си служи като с букви на своя език. И Разумният свят си служи с животинските форми,

когато иска да предупреди човека в нещо или да му предаде своята мисъл. Например вие започвате търговия с човек, който има характера на вълка. Ако разумният свят иска да ви предупреди и да ви запази от него, ще ви говори чрез сън: ще сънувате, че вълк ви напада. Значи този човек е представен във форма на вълк. Изобщо всяко животно, всяка птица оказват известно влияние върху човека със силите, които действат в тях. Някои сили са отрицателни, а други - положителни. Влиянието на животните върху човека е повече колективно, отколкото единично. За да познаете какви сили действат върху вас, трябва да следите мисълта си, да видите за кои животни мислите най-много.

Самосъзнателните и свръхсъзнателните сили имат отношение към човека и към всички негови прояви. Като срещнете един човек, трябва да знаете какви сили преобладават в него: физически, сърдечни или умствени. Ако имате приятел, в когото действат повече физически сили, той може да ви смаже. За да не ви причини някаква пакост, вие трябва да му се противопоставяте с умствените си сили. Животът дава условия на човека да уравнисява силите си, но въпреки това в някогаво преобладават повече физическите, сърдечните или умствените енергии. За да регулира енергиите си, човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да се самовъзпитава. Ако забележи, че се подава на мързела, трябва да се обработи; ако се подаде на лакомство, низшите чувства преобладават в него. И да не яде много, той постоянно мисли за ядене. Не е лошо човек да мисли за яде-

не, но той трябва да знае как да яде и каква храна да употребява. Храненето е велика наука, която разумно и правилно използвана, дава добри резултати. Чрез яденето хората се възпитават. Изучавайте боровите, както и боровинките, които са особено полезни за стомаха. Боровинките поправят стомаха, регулират неговите енергии.

Пазете се от еднообразието. Колкото и да се интересувате от духовни работи, като говорите много за тях, те изгубват своята сила и красота. Много хубави и съдържателни песни, от често повтаряне, са станали обикновени. Някои хора пеят хубави песни и маршове на гроба на своите близки и с това свързват песента с тъжни спомени за умрелия. Не е добре да пеете на умрели хора. Като се съберат близките на умрелия, нека му прочетат една-две молитви, тихо и спокойно, да му пожелаят добър път и да се върнат по домовете си. След един-два месеца могат да му пеят, каквито песни искат. Ще знаете, че не е позволено да се пеят окултни песни на гроба на заминали. Докато е в гроба, никакви песни не трябва да му се пеят. Щом излезе от гроба, тогава ще му пеете. И на болни няма да пеете. Като отидете при някой болен, можете да се помолите за него, а той сам трябва да пее. Ако пее болен, и вие ще пеете с него; ако той не пее,

и вие не трябва да пеете. И вие, и умрелият ще знаете, че само тялото умира, а душата е свободна. Умрелият прекарва много 40 дена в гроба, около тялото си, и след това се освобождава. Умрелият се нуждае от светлина на ума, от мир и спокойствие на душата, за да може спокойно да разглежда живота си, за да изправи погрешките си, които е направил несъзнателно. Отпук ще го изпратим с молитви и на Онзи свят ще го посрещнат с песни.

Ползвайте се разумно от живите сили на Природата, като започнете от несъзнателните и стигнете до самосъзнателните и свръхсъзнателните. Като дойдете до човека, ще се стремите да създадете приятелски отношения помежду си. И в приятели, и в неприятели ще търсите по една добра черта в характера им. Щом я намерите, ще я държите постоянно в ума си. Когато ви се правят бележки, не се сърдете; когато ви изобличават, понасяйте всичко с търпение; когато ви сполети някакво нещастие, търсете в него добрата страна. Блажен е онзи, когото Бог изобличава и наказва, защото Той ще го изправи. Човек трябва да бъде спял, както за погрешките на хората, така и за самите тях. Той трябва да работи върху себе си, сам да се изправи.

Учителя,
20 юли 1922 г.,
Чам-кория

Лифтът на Паничище - въпросите остават

от стр. 1

От 4 април лифтът от хижа „Пионерска“ до хижа „Рилски езера“ е в експлоатация. Той е с трасе около 2400 м, от които 800 метра в Национален парк „Рила“, и ще може да превозва до 6000 души на ден в циркуса на Седемте рилски езера. Незаконен и неузаконен, опасен и изграден върху активно свлачище, строителството и въвеждането му в експлоатация бяха съпроводени от началото до края с куп нередности, заобикаляне на закона и търсене на вратички в него. Ето въпросите, които никой не си задава: как ще се прецистват отделените до 12 000 литра дневно органични отпадъци, кой и как ще се грижи за другите отпадъци от тези туристи, как ще се справят малобройните служители на

парка с хилядите нови разрушители - скараджии, риболовци, замърсители, любители на силната музика, палаткаджии... Кой ще опази дивите цветя на планината, чистотата на езерната вода, тишината на Природата...

Братството се включи в кампанията за запазване на Рила много дейно - благодарим за подкрепата на всички, които участваха в молитвените наряди, помогнаха за организирането на презентация по градовете и съборите, дариха средства, закупили тениски, участваха в акции, информираха се и изградиха позиция за нетолериране на законовите нарушения в района. Благодарим за предоставената трибуна в братския вестник.

Някои от нас, обяснявайки намерението си да

ползват лифта за качването си на летния лагер на Езерата, твърдят, че тръгването му показва, че явно той е допуснат в Божествения план. А може би това влиза в един човешки план, чиито последици са за наша собствена сметка, за да се научим... Всичко влиза в Божествения план. Вероятно и очакването на нашата реакция - дали ще ползваме едно незаконно и опасно съоръжение, или ще демонстрираме по-висока степен на лична и обществена съзнателност. Щом този лифт е там, допуснат ли е той, за да е в наша полза, за да не се изморим по пътя към Езерата... или е крайгълният камък на нашето събуждане, за да запазим Природата и да проявим твърда позиция към опазването на планината.

Освен част от духовна общност, ние сме част от по-голямо общество. Изграждането на огромни курорти и ваканционни комплекси от фирми със съмнителен произход на капитала и отявлено мафиотско поведение е проблем с огромна обществена значимост - проблемът за корупцията и липсата на уважение към закона в

България, които водят до унищожаване на Природата. Сетивата ни привикнаха към тях и се притъпиха сякаш. Всяко наше наглед малко действие или бездействие оказва влияние. Инвеститорът в лифта на Паничище разчита най-вече на събора на Бялото Братство за приходи и печалби от ползването на съоръжението. При цялата си информираност, ще станем ли несъзнателна играчка в ръцете на офшорна компания, нарушаваща законите? Ще открянем ли вратата за „Супер Паничище“ и превръщането на района във второ Банско?

Как ще постъпим по отношение на качването на личния си багаж и от много по-голямо значение, отколкото си представяме. Най-добрият начин да се качваме на Рила е пеша. Така човешкото организъм постепенно се пригажда към по-високата надморска височина. Качването пеша в планината е като зрението на черешите. То изисква време и преминава през определени условия и изпитания. Човешкото тяло и психика изискват подготовка и етапност, за да се настроят успешно за условията

Снимки:
Борис Хотинков

Свещеници осветиха незаконния лифт и след това се повозиха на него.

та в планината. Багажът може да се качва по изключение с коне. Най-добре би било всеки да взема толкова багаж, колкото сам може да качи и сваля. Посещението за по-дълго време и на палатки се допуска със специално разрешение в отговорно на духовните дирекции на братския лагер. За по-дълъг престой неизбежно ни е нужно по-голямо количество багаж, но връщайки се към целите на лятната школа, ще открием, че смисълът на нашето качване и престой на Езерата не е да пренесем градския си дом там с помощта на джипове и

лифтове, а да изпитаме различно ежедневие, прециствашо общуване с Природата и хората, да калим волята си и много други неща. „Когато хората отиват групово на планината, всеки носи по нещо със себе си и по този начин задоволява нуждите си. Колко може да носи един човек? Ето защо ние дохождаме до закона за Цялото и за неговите части, според който всеки човек има право да живее за себе си, ако едновременно живее и за Цялото, т.е. за колективното съзнание.“ („Рила - врата към Агарта“)

„Граждани за Рила“

Сега от нас зависи дали ще изпозваме демокрацията и дадената ни от Господ способност да се убеждаваме един друг, да бъдем по-благоразумни по отношение на общото ни бъдеще и да направим моралния избор да променим политиката и поведението си, които, ако продължат, както досега, ще оставят една унижена, отслабнала и враждебна планета за нашите деца и внуци, и за цялото човечество.

От книгата на Ал Гор „Неудобната истина“

Пробуждането на славянството

Когато Ардела Ната наел от Калифорния ме покани да посетя с нея Полша, няхах представа колко е напреднала работата й там, колко са ентузиазирани поляците в изучаването на Паневритмията и какъв интерес проявяват към Словото. Знаех, че сестра Ардела с голям успех разпространява Паневритмията по света, но сега, следейки отблизо работата й, успях да разбера на какво се дължи този успех - тя има изключителен педагогически усет, умее да преценява хората и да ги натовари според възможностите им. Добра психоложка е и в подхода й има свобода, толерантност, но също дис-

гледка към заснежените върхове на планините, които се издигаха досами нас.

Бях поканена не само като музикант, но и като лектор - имаше лекции и разговори за музиката, за мисията на славянството, за семейството и възпитанието, за хигиенните правила за живота, за вегетарианството и други. Всеки ден учехме песните на Учителя. Вечер имаше концерти и филми с картини от Рила. Цял ден прекарвахме заедно и разговорите не спираха дори когато се разходвахме из красивата околност. Разговорите се водеха на английски език с преводач и бях положила го-

стрес от примитивните условия и лошото време и плакала, че е тръгнала, а накрая пък плакала от съжаление, че вече си тръгва; тя чака с нетърпение това лято пак да дойде. Не мога с думи да разкажа за всички тези възбуждащи срещи на душите!

След приключването на тази среща заминахме с Ардела за Познан. Там, в Музикалната академия, направихме представяне на музиката на Учителя и на Паневритмията пред професори от Академията и пред представители на социалните служби. Това стана една сутрин след дълго и тежко пътуване през нощта и аз се чудех как ще на-

Полската група с българи на Рила

циплина и организация. Тя има индивидуален подход и контакт с всеки един от групата, с която работи. Такава слабичка и крехка изглежда, но е пълна с енергия и ентузиазъм. Това е може би нейното трето или четвърто посещение в Полша и ето, че там вече в няколку града има групички, които играят Паневритмия, интересуват се от Учителя и искат да идват на Рила. И на мен това не ми беше първото посещение в Полша. Преди около 15 години с Ина Дойнова, Петьо Цанов и Рая Добринина посетихме Варшава и Краков, направихме концерт и курс по Паневритмия. Това е било посвяването на семенцето, което след известно прекарване под земята се е показало на повърхността и сега цъфти и дава плод.

Визитата ми беше кратка - три-четири дни бяхме с една група от двайсетина души в красив курортно селище в полите на Татрите. Сутрин посрещаме Слънцето с молитви и песни, правихме дихателни и гимнастически упражнения, после обща закуска и след нея (а понякога и още по време на нея) започвах интересни духовни разговори. Паневритмията се изпълняваше на една голяма красива поляна с

лям труд да се подготвя за това. Но индивидуалните контакти с хората, които искаха да разговарят с мен по лични въпроси, се водеха на някакъв странен славянски език - полско-българско-руски, който не ни пречеше да се разбираме идеално. Интересът им колко града има групички, които играят Паневритмия, интересуват се от Учителя и искат да идват на Рила. И на мен това не ми беше първото посещение в Полша. Преди около 15 години с Ина Дойнова, Петьо Цанов и Рая Добринина посетихме Варшава и Краков, направихме концерт и курс по Паневритмия. Това е било посвяването на семенцето, което след известно прекарване под земята се е показало на повърхността и сега цъфти и дава плод.

Особено бях впечатлена и развълнувана в един момент, когато всички от групата представяше себе си на другите и разказваше как е срещнал Паневритмията - как душата му е търсила нещо, като не е знаел какво, и как чудотворно е намерил връзка с Паневритмията и с духовните си приятели. Плаках в някои моменти: толкова беше възбуждащо, и другите плачеха. Тези няколко дни минаха така бързо и оставиха дълбоки и неизтриваеми следи в душите на всички. Още много хора пожелаха да дойдат на Рила, особено след разказа на една сестра, която, като дошла на Рила, била в

меря сили, за да свиря и говоря добре, но Бог като реши да даде подкрепата Си, само можеш да гледаш как стават нещата и да се питаш ти ли си свирил, или някой друг!?

Да не пропусна да спомена и за музикалния концерт с гонгове, който ни даде Ирена Галинска в Центъра за холистична медицина. Именно тя е първият човек, който е поканил Ардела в Полша и й е дал условия за разпространение на Паневритмията. Една много интересна духовна личност! Обиколила е света, за да търси своята истина, създавала е този център, подкрепя всяка духовна дейност. Нейният концерт ме въведе в неподозирани светове на звуковото въздействие, в космически измерения, от които едва слизаш учуден на този свят. Не можеш да си представя, че от четири гонга, две метални паници и едно странно звънче може да се получи такава богатство на звуци и тембри, ритми и багри. Щастлива съм, че се докоснах до нещо, за което не бях и снувала, че съществува. Колко много може да изживее човек за пет дни в Полша - дни, равни на епохи, ако трябва да бъдат измерени с мерките на нашето съзнание!

Июана Стратева

100-годишен юбилей на Шуменското братство

от стр. 3

Това, което се знае за Н. Кръстев е, че е работил до пенсионирането си през 50-те години на XX век като подофицер в шуменското военно училище. Като военен е бил многократно награждаван - има ордени и медали, които са изложени в музея на Военното училище. Ползвал се е с голямо доверие от началниците. При идването на германците и по-късно на руснаците през Втората световна война, той укрива архива и касата на Военното училище. След 9.IX.1944 г. ги предава, за което се е ползвал с голямо уважение от военните. Въпреки че е бил професионален военен, той е имал благ и мек характер. През войната е ранен и впоследствие е чувал тежко, но е бил много активен по братските работи. В неговия дом се е събирало Братството. Ходил е редовно на братските събори в Айтос и Варна. Участвал е в лятната духовна школа на Рила. Посещавал е и Изгрева.

Александър Петров - Сандьо (1894-1976 г.) е офицер. Бил е много едър, красив и елегантен човек. Неслучайно него заедно с Дедю Дедев, също офицер, Учителя ги нарича император и генерал. И двамата са имали величествени осанки, обличали са се много добре. Сандьо е пеел много хубаво. Негова съпруга е Николинка Петрова. Имали са дъщеря Симанка и син Радко. Сандьо е бил един от най-активните членове на Братството. При определени случаи в неговия дом се е събирала братската група. Домът на Сандьо е бил в съседство с дома на Милка и Никола Кръстеви.

Дедю Дедев (1904-1986) е роден в махала Данчовци, община Батшевец. През 1926 г. завършва тримесечна електротехническа курсове в гр. Севлиево, а през 1938 г. - техническия клас за подофицер. Работи в Трета инженерна полкова камбионна рота в гр. Шумен като автомобилен инструктор. През 1942 г. се запознава с Александър Петров - Сандьо, който го въвежда в Учението на Учителя. Оттогава става негов ревностен последовател. През 1945 г. е обвинен по известното в Шумен дело на курсистите. С наказателно дело № 1029 от 1945 г. на Шуменския военнополови съд е затворен в затвора в гр. Сливен. На 18.01.1946 г. е освободен като невинен. Месец след това го викат в МВР, гр. Шумен, за справка, след което арестуват без обвинение и присъда. Изпратен е в Сливенския затвор, а по-късно в Белене, където престоява до 1955 г. След освобождаването му от затвора не е могъл да намери работа, едва в началото на 60-те години е работил в каменната кариера в гр. Шумен. И тук властта се намесва и го уволнява, въпреки че началникът му е бил много доволен от неговата работа. Многократно оставал без работа и тормозен от властта, той се разболява и през 1970 г. му махат единия бъбрек. При лечението оглуша-

Снимка на шуменската братска група през 70-те години.

Клекнали от ляво на дясно: Рачо Делев и Дедю Дедев.

Прави: с очилата е брат Иван от Бургас, от дясната му страна е съпругата му, а от лявата е Радка Иванова и следват Бонка Павлова, Анка Силева, Николинка Кръстева, Керка Дедева и Никола Кръстев.

ва и остава напълно глух до края на живота си. Затова от братското ръководство от София са му изпращали специално за него екземпляри на духовните наряди. Понеже в шуменската група единствено той е глух, затова са му давали да четне беседите и лекциите. Дедю Дедев е един от ревностниците и предани братя и въпреки репресиите, които му налага властта, той ги преживява и остава верен и последователен на идеите си.

Керка Иванова Дедева (1909-1994 г.) е съпруга на Дедю Дедев. През годините на тежки изпитания за семейството успява да отгледа двете си деца Минка и Стефан. Била е една от най-ревностните последователки на Учителя. След смъртта на съпруга си през 1986 г. заедно с Милка Кръстева, Иванка Маринова, Бонка Иванова и Радка Иванова провеждат най-редовно духовните наряди и поддържат духа на братската общност в гр. Шумен.

Бонка Йорданова Павлова (1912-1991 г.) е родена в гр. Плиска, живяла е известно време в гр. Габрово, където се запознава с Учението от Пенка - ръководителка на Габровското братство. По-късно се премества да живее в гр. Шумен. Съпругът й Христо Николаев Павлов (1910-1968 г.) също е бил вегетарианец и е споделял възгледите на съпругата си. По спомени на нейни съвременници Бонка е била една от най-активните последователки на Учителя не само в гр. Шумен, но и в страната. През 70-80-те години на XX век редовно е участвала във всички братски срещи и на рилските събори. Забележителното е, че е свирела добре на цигулка. Била е активна есперантистка. Водела е кореспонденция на есперанто с много държави, даже и с Япония. От запазените нейни тефтерчета е видно, че е провеждала песните на Учителя на есперанто. Полагала е грижи и за по-младите братя и сестри, като ги е водила на братските срещи в Айтос, Варна и Рила и на излети сред Природата в околностите на Шумен.

Анка Иванова Силева (1896-1979 г.) е била много красива, но до края на живота си остава неженена. За нея се знае, че редовно е участвала в братския жи-

вот. Нейното лозе от 2,4 дка с вила (сега на това място е построена кооперация, в която живее с Радка Иванова - на ул. „Априлско въстание“) е било добре устроено и през пролетта и лятото там са посрещали гости. Боян Боев е престоявал тук по 2-3 месеца. По спомените на с. Радка, вечер в градината на Анка Силева под една голяма зарзала са се събирали братята и сестрите от гр. Шумен и са се провеждали дълги разговори за Новото учение и за Словото Божие, дадено от Учителя. За нея се знае, че е имала и основни способности.

Васил Чернев Бояджиев (1908-1998 г.) е роден в с. Върбица, Преславско. В гр. Шумен идва през 1925 г. и става чирак, а по-късно - майстор. През 1931 г. се оженва и през същата година се запознава с Цани Боздуганов - ръководител на братската група. Тогава Цани е бил на около 60 г., а Васил - на 24 г. Брат Васил често разказваше следния случай. През 1935 г., когато е отивал да държи майсторски изпит в читалище „Напредък“, го среща брат Цани, който го успокоява, като му казва, че ще издържи изпита с четворка. Така и става.

Васил работи през целия си живот като общукар. Пенсионира се през 1968 г., но продължава да работи до 1987 г. Васил е бил много близък на Ц. Боздуганов. След смъртта на Цани през 1936 г. е скърбял много. Когато е ходил при Учителя на Изгрева, е изказал болката си. Учителя нищо не отговорил, а само се усмихнал. Това, което разправя Васил за тогавашния братски живот е, че са излизали на платото до крепостта. Ставали са много рано и са вървели около час, за да стигнат при изгрев слънце и да направят духовния наряд. През 1942 г. Васил заедно с Гиргина са ходили при Учителя. Тогава той взема мярка за обувки на Учителя. Случаят е описан в една от беседите на Учителя.

Това е част от биографията на Шуменското братство. Това са братя и сестри, които са живели в периода на забрана на Братството и които успяха да запазят и съхранят Словото и модела на братския живот, завещан ни от Учителя.

Атанас Атанасов

За четвърти път заедно в Белоградчик

Какво ни даде братската среща в Белоградчик и какво ние оставихме в този град с бяло име и червени скали? Бяхме ли се погледнали взаимно? За всеки, присъствал на братския събор в Белоградчик, той става нещо хубаво, запомнящо се и истинско.

Срещнахме се за четвърти път, обменихме мисли, преживяхме нови срещи с Природата на този мил нам край, пяхме и се молихме заедно - хора и птици, буболечки и цветенца. Звездите все така ярко блещукаха през клоните на дърветата, а въздухът все още е Божествено лек и чист. Изворите си текат на воля и ни нашепват митове и легенди за храбри мъже и красиви жени...

През тези дни - 4, 5 и 6 май, пък и през всички почивни дни, българи и чужденци опознават това кътче от България, дарено с толкова хубост ненагледна.

Ние, братята и сестрите, събрали се на тази среща, се радвахме на Божиата хубост и чуввахме тихия глас на Твореца, че всичко това трябва да се пази, защото носи живот, носи паметта на Създанието. Всяко малко цветенце - жълтичко, беличко, синичко - никне, където Той го е посял, и носи радост за всички. Всяко бяло, черно, червено или сиво камъче е толкова важно, колкото и скалните образувания, които стоически си вършат своята работа. Ние всички дишаме, трептим, живеем и се люлеем в ритъма на Оня, Който е положил основите на Битието. Затова във всяка молитва, във всяка песен, във всяко движение, във всяка изпълнена задача, изпит или преодоляване на някаква трудност, ние усещахме този мощен Космичен пулс. Звучеше и Словото на Учителя, а въздухът носеше и носи мислите Му, които четяхме, докато разглеждаме скалите отблизо.

Стадионът навярно още помни нашата игра „на рамина“.

Незабравим като преживяване ще остане и концертът на Радостина Няголова и Ани Каралашева. Благодарим ви за всичко и на всички благодарим - за чудните изгреви на Слънцето, за будуването на Луната, която осветяваше нощите ни и правеше сънищата ни фантастични и толкова реални. И затова с пълен глас

казваме: „Велик си Ти, Господи! Велики са Твоите Дела!“

Благодарим на Белоградчик, на гражданите му, на светлите разумни същества, с чията помощ тази среща се случи. Надяваме се, че догодина отново ще се срещнем. И всичко ще бъде за Слава Божия!

Свобода Тошева

Благодарим на Господа Бога за братския събор в Белоградчик. Наистина се чувстваме като братя, когато се обединяваме за обща работа, и тогава преизобилно получаваме благословение и съдействие от Невидимия свят. И ние ставаме възприемчиви за благата, приемайки и работейки с тях. Като лъчи от могъщия Източник, те се разливат чрез нас за благо на цялата Земя. Приемайте ги, братя и сестри. Приемете и поздрав от нашия Учител, който прозвуча в Белоградчик (от книгата „Светът на Великите Души. Словото на планината“):

ПРИВЕТ
към Светлите умове, Съвършените души, Благородните сърца -
към всички, които мислят, които познаваме и които ни познават -
в света на реалното и неизменното.
Почвата, която стои, е твърда.
Дървото, което стои и расте, е търпеливо.

Водата, която тече, е чиста.
Въздухът, който вее, е свеж.
Светлината, която свети, е силна и жива.
И човекът, който мисли, е разумен и щастлив, защото в него самия - Живот, Знание, Светлина, Свобода и Любов - в съвършена пълнота се сливат. Нека да се проявяваме като мислещи същества. Както Отец има в Себе Си Живот, така е дал и Сину да има Живот в Себе Си. (Ев. Йоана 5:26)

В Него бе Живот и Животът бе виделината на человетецете. (Ев. Йоана 1:4)

В нас живее Дух, Който е искрица от Божия Дух, носещ в Себе Си Живот - безсмъртие. Чрез този Дух - Бога в нас, имаме виделина, т.е. вътрешното знание; ако не гасим тази виделина, но да й даваме възможност да се проявява в своята пълнота и красота, ще живеем вечно, в непрестанно възкресение!!! А това е Живот вечний, дето да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога. (Ев. Йоана 17:3)

Това е - всеки да открие вътреживеещ в него Бог - вечний, неумиращ, всемогъщ, оживотворяващ, осветяващ. Дух - мощен като Бога! И едно с Бога! За да не загасне искрица, трябва непрестанно да се крепи от големия огън - от Духа на Бога-Отца! Туй е то - Възкресението - едно с Бога във вечния пламък на Любовта, на светлината, на живота!

Олга Иванова

Приказка за Ленистта и Смъртта

Имало едно време един човек, който изпитвал големи страдания. Хората, които обичал, непрекъснато се карали помежду си, мразели се, изпитвали непоносимост един към друг. Той стоял в центъра на тази отрицателна емоция и не знаел какво да прави и как да излезе оттам.

В това време до него се приближила Ленистта и му каза: „Искаш ли да те избавя от всичко това?“. Човекът отговорил: „Да, най-много от всичко искам това!“ - и се зарадвал, че най-накрая ще излезне този дискомфорт, който изпитвал. Ленистта му каза: „Затвори си очите, аз ще ти попея малко“. Човекът си затворил очите и тя започнала да

пее. Ленистта пеела тихичко, красиво и приспивала човека. Той се унесъл и изпаднал в сън. Там тя му каза: „Вече можеш да си отвориш очите“.

Човекът погледнал и видял много красив свят около себе си. Виждал птички, които летели, виждал една красива полянка, която би-

ла удобна, за да спи на нея, виждал една красива речичка отстрани, която му шумоляла приятно, виждал небето, облациите. Тук имало спокойствие и всичко било красиво. Най-после можел да остане сам и да не чува скандали и разправиите между близките си хора. Човекът стоял и гледал красивата картина и така усещал една вътрешна хармония. Постепенно забравил за хората. В картината се появявали понякога страни сенки, но човекът изобщо не им обръщал внимание, защото те не нарушавали вътрешната му хармония.

Един ден в картината, която човекът наблюдавал, се появила Смъртта. Тя идвала право към него. Той се стреснал малко, обаче хармонията в него си стояла, така че се успокоил и извикал да види какво ще направи Смъртта. Тя му каза: „Сега ще гледаш през моите очи!“. Човекът си помислил, че това изобщо не му вреди, така че защо да не гледа през нейните очи. Тя нахлула в него. Той усетил ледена струя, която заляла цялото му тяло, така че то изтръпнало. В следващия миг Смъртта полетяла и той усещал, че е в нея - и

полетял заедно с нея. Тя отишла на полянката, която той гледал доскоро. Тогава човекът си помислил: „Защо досега не се сетих да се разходя на тази полянка?“. Смъртта се обърнала в една друга посока и очите й се заковали в една точка.

Човекът виждал точно това, което виждала и Смъртта. Той видял една каменна статуя отпред, която стояла с много доволно изражение. Смъртта не отмествала погледа си и човекът трябвало да гледа точно това, което гледа и тя. Докато се чудел защо Смъртта му показва тази статуя, изведнъж започнал да различава познати черти в нея. Чудел се на кого му прилича статуята. Смъртта продължила да гледа само в тази посока, докато той не изкрещял от ужас - осъзнал, че това била негова статуя. Тъкмо решил да си помисли кой я е направил и защо е там, се усетил вън от Смъртта и вече виждал как тя го гледа с този поглед, с който той преди малко гледал статуята. В следващия момент отново се озовавал в Смъртта и от нейните очи виждал очите на Смъртта вътре в каменната статуя. Той бил едновременно статуята и в същото време бил в Смъртта, а Смъртта отдавна живеела в статуята. Това го пронизало. Човекът разбрал, че се е превърнал в каменна статуя, която стои от векове и гледа в една точка, представляваща много красива картина. Изтръпнал от ужас, човекът решил да помръдне с тялото си, но

то не мърдало. Той не можел да си спомни как се извършвало движение изобщо. Колкото и усилия да полагал, той не можел да излезе оттам.

Това продължило известно време, докато той не се сетил, че може да влезе в Смъртта и че тя ще го извади оттам, както била направила предния път. Той си спомнил очите на Смъртта - спомнил си усещането, което изпитал, когато ги видял, и се пренесъл в тези очи. Веднага се усетил вън от статуята, но влизайки в Смъртта, човекът разбрал, че трябва да плати това спасение с цената на живота си и че сега ще умре. Той изпитал истински ужас от това. Не можел да се примири, но процесите били

векът усетил, че в него е настъпила някаква промяна. Той не се плашел от тези непрестанни конфликти, а обичал хората с цялото си сърце. Непрекъснато бил усмихнат и се радвал на всичко, което се случва около него, дори това да било катастрофално и ужасно.

Тази промяна, която настъпила в него, постепенно била усетена от хората, които обичал. Те за първи път видели, че с караниците и омразата си изливат всичкия си негатив към човека. Постепенно започнали да отстъпват и да спират да се карат, което от своя страна ги довело до странно усещане за радост. Тогава разбрали, че не било толкова лошо да не се карат по-

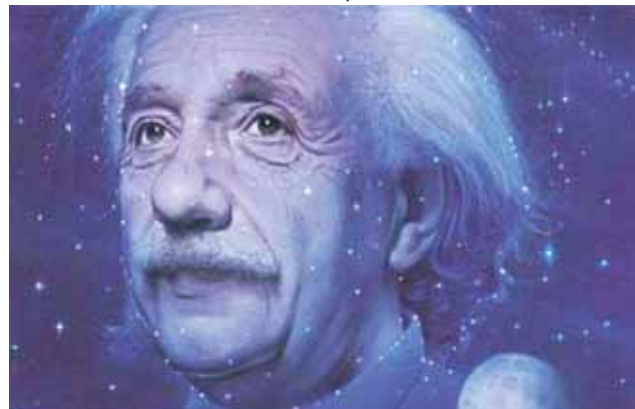
необратими. Човекът усетил как съзнанието му угаснало. Той бил мъртъв.

Осъзнавайки собствената си смърт, той полекалека си отворил очите и се озовал отново в действителния свят. Разбрал, че всичко това било само един сън и че всичко си е, както преди. Хората, които обичал, продължавали да се карат и да се мразят, но чо-

между си и да съумяват да отстъпват едни на други. Човекът също видял промяната и разбрал, че Смъртта всъщност му е най-добрата приятелка, защото успяла да помири хората, които той толкова много обичал.

В тази приказка тайна за човека останало само това, че Ленистта и Смъртта били сестри.

Р. Любомирова

През по-голямата част от времето ние, хората, живеем с лъжливото чувство за сигурност и удобство в едно привидно познато и сигурно физическо и човешко обкръжение. Но когато обичайният ритъм на ежедневието бъде нарушен, ние разбираме, че сме като корабкрушенци, които се опитват да пазят равновесие на една жалка дъска сред открито море, забравили откъде идват и незнайки накъде отиват. Но след като веднъж завинаги се примирим с този факт, животът става по-лесен и не ни очакват повече разочарования.

Алберт Айнщайн

Книга за духовността, историята и пътя на Петър Дъновски, за да стане Петър Дънов, Учителя

Универсалността в постановките на П. Дънов, световно известен и като Беинса Дуно, адресирани към Доброто и Благородното у човека, са същинската основа за разбиране на неговото учение. То няма претенции да бъде революция в човешкото познание и философия, нито е секта, както се опитват да го дискредитират противниците му. Става дума за новаторска философия на живота или цялостна наука за живота.

В този смисъл книгата на Атанас Славов Пътят и времето, плод на задружните творчески усилия на две издателства, заложили върху качеството и националните ценности - Захари Стоянов и издателство Бяло братство си поставя задачата не просто да представи биографията на големия българин до Христовата му възраст, но и да е ключ към разбиране на неговото учение и на импулсите, които са го породили в национален, но и в световно-исторически план.

При „Пътят и времето. Началото“ определено става дума за една необикновена, провокативна, сложна книга, която те кара да се за-

дълбочаваш във всеки един пасаж, във всяко едно изречение, предизвиквайки поток от асоциации и заливайки те с абсолютно нова информация, караща те да възприемаш отечествената и световната история по коренно нов начин. Тоест, предизвиква те да мислиш, а това далеч не всички го обичат. Но пък на читателя, гладен за нестандартно четиво, мога да обещае вълнуваща среща с книга, която те опива с образи и аромати, по особен начин те съблазнява интелектуално да следваш пътя, изброден от автора:

„Реших още в Ню Йорк, че тъй като имам да доизчиствам и досъбирам някои източници за живота на Дънов, най-добре ще е да тръгна по пътя му и докато събирам, да седя на всяко място, дето се развива всяка глава от живота му, хронологически да се потапям в атмосферата на мястото, в материалите и снимките, и в пейзажа, да ловя вибрациите на отминалото и да пиша, докато вървя по стъпките му.“ (с. 26-27).

В своя многопластов изследователски текст Атанас Славов сладкодумно разказва, но и със

скалпел в ръка прави дисекция на България и Америка от ХХ век. За да научим десетки подробности, които са ни убягвали от българското битие, а те са съществени. Американецът от Сливен, както сам се опеределя, постига в творбата си с пълна сила, онова, което всъщност представлява всяко истинско, а не занаятчийски скалъпено произведение - то е едновременно биография на портретирания личност, в случая младия Петър Дънов, но биография на епохата, както и биография на самия творец. А той има щастието лично да познава Дънов и още невръстно дете усеща неговата необикновена, сияйна личност като благодат за България и за света. И вече като учен, публицист, мислител, ни представя биографията му в житейско, но и в духовно измерение, правейки втори главен герой на книгата си Времето.

Чрез едновременно пластичното, но и строго научно описание попадаме в горещите години на икономически цъфтеж и културен напредък в САЩ, като същевременно научаваме кои български момчета, по-

късно видни наши интелектуалци са получили образованието си в Щатите. Особен интелектуален чар има в паралелните текстове за развитието на България и САЩ, като последните дори могат да бъдат определени като една малка, но твърде съдържателна енциклопедия на интересувания ни период в американската история. Истинско интелектуално удоволствие е да се почувства настроението на страниците, посветени на Българското възраждане или на Константин Дъновски и неговото призвание на учител и свещенослужител, на неповторимия чорбаджи Атанас, на Емерсън и Торо, на съдателите на университета Дрю и т.н.

Спирам с надеждата, че съм успяла да събудя творческата любознателност на бъдещите читатели и желанието на рецепиентите сами да пропътуват през текста на Атанас Славов, ставайки съпричастни на раждането на един духовен български подвиг, подготвен от епохата и нейните исторически повели.

ст.н.с. д-р Ерика Лазарова

Общество
Бяло братство

145 години

от рождението
на Духовния учител
Петър Дънов
(11 юли 2009)

Доброто е основа на живота. То може да се уподоби на извор, който постоянно тече. Истинското добро носи в себе си живот, светлина и свобода.

Учителя

Юбилейни прояви

• Тържествен концерт с музика на Учителя Петър Дънов

29 юни (Петровден), София, зала България, 19 ч.

7 юли, Пловдив, концертна зала на Военен клуб, 19 ч.

9 юли, Бургас, Филхармонична зала, 19 ч.

11 юли, Варна, Фестивален комплекс, Зала 1, 19 ч.

• Изложби, филмови прожекции, литературни и музикални премиери
29 юни – 11 юли, София, Пловдив, Бургас, Варна

За информация и контакти

тел.: 02/ 963 43 13
www.beinsadouno.org; www.beinsadouno.com;
www.panevritmia.info

Общество Бяло братство работи за духовното и културно павдигане на българския народ

В ПЛОВДИВ ОТ 27 МАЙ ДО 3 ЮНИ СЕ ПРОВЕДЕ ИСТИНСКИ ПРАЗНИК НА КНИГАТА ПОД НАДСЛОВ „ПЛОВДИВ ЧЕТЕ“, ОРГАНИЗИРАН ОТ ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ЖАНЕТ 45“. НА 30 МАЙ В СТАРИЯ ГРАД - В ПОСТОЯННАТА ЕКСПОЗИЦИЯ „ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ“, БЕШЕ ПРЕДСТАВЕНА ОТ ПРОФ. ЕРИКА ЛАЗАРОВА КНИГАТА НА АТАНАС СЛАВОВ „ПЪТЯТ И ВРЕМЕТО“. КНИГАТА СЪДЪРЖА БИОГРАФИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА ЖИВОТА НА УЧИТЕЛЯ ДО ДИПЛОМИРАНЕТО МУ В АМЕРИКА.

ст.н.с. д-р Ерика Лазарова и Атанас Славов

Продължение от бр. 37

Широчината на ръката се определя от широчината на мозъка, а дължината ѝ - от неговата дължина. По широчината на ръката се познава още здрав ли ще бъде човек, или не. Приятно е да хванете ръка, на която линиите са живи. От тях блика живот и светлина. Работете върху себе си, но правете външни научни изследвания, за да придобиете знанието на хиромантика, на френолога и на физиогномиста. И тогава, като погледнете ръката, лицето, главата на човека, а после и цялото му тяло, да знаете какво представлява той. Човекът е жива книга, която трябва да изучавате. Ако главата на някой човек е тясна и отзад е неформална, въпреки добре развитата сърдечна линия, той е горд и възискателен. Къде е мястото на сърдечната линия на ръката знаете, но къде е тя на лицето? Тя се намира отчасти в устата и отчасти в очи-

Хиромантия

от Учителя

те. Линията на ума в лицето се намира в носа и в челото. Линията на животната - в устата и в челюстите.

Като срещнете някой добър, благороден човек, наблюдавайте проявите му. Ако имате възможност, измерете дължината на ръката му, от рамото надолу до пръстите. После измерете ръката му на части: от рамото до лакътя, от лакътя до китката, а най-после от китката до края на пръстите. После измерете горната и долната част на китката поотделно.

По ноктите ще познаете кой ще заболее от туберкулоза, ревматизъм или сърдечен удар. Има белези върху ноктите, които определят здравословното състояние на организма. Тия признаци трябва да се изучават. Следе-

те какви промени стават с ноктите ви. По състоянието на ноктите може да се определи какви болести ви очакват даже след 20 години. И ако те са наследствени, можете да се справите с тях по естествен, разумен начин. Вземете ли предварително мерки, като дойдете до болестта, ще минете изведнъжни страдания, но лесно ще изплувате над тях.

Праведен човек е онзи, ноктите на когото никога не се завъртват надолу. Щом ноктите на човека се завъртват надолу, това показва, че в живота на този човек е станало някакво вътрешно отклонение. По формата на ноктите познавате дали човек е гениален, талантлив или обикновен, песимист ли е, или оптимист, морален или неморален, учен или невежа, упорит

или отстъпчив. Ноктите на упорития човек са широки. Когато твърдостта се развива в някой човек, ноктите му стават широки. Наблюдавайте хора с широки нокти и ще видите, че те са много издържливи. Хора, които са страхливи, предпазливи, имат малки и завити нокти.

От друга страна доброто, правилно кръвообращение се отразява върху ноктите. За да познаете дали вашето кръвообращение е правилно, разгледайте имате ли бял полукръг в началото на ноктите си. Колкото този кръг е по-голям, толкова и кръвообращението е по-добро. Изчезва ли този полукръг на ноктите, кръвообращението е слабо, трябва да дишате дълбоко. Колкото повече се съсвят ноктите, толкова повече разрушителността се

проявява. Разрушителните натури имат широки и къси нокти. Скъсяването на ноктите показва, че умствените способности в човека се спират. Хора с малки, къси и широки нокти са гневливи и избухливи. Значи всяко чувство упражнява известно влияние върху ноктите. Всичко, което става във вас, може да се хроникира върху ноктите ви, и то в продължение само на 180 дни, защото в толкова дни нокътът се сменя. Той показва какво е било състоянието ви през това време. Ноктите ви трябва да бъдат гладки и хубаво закръглени. Щом се яви някаква грапавина по тях, ще знаете, че във вас има нещо дисхармонично. По ноктите си ще изучавате характера си. Някой път ноктите ви се пукат - ще следите коя е причината

за това. Ще проверите, че наистина известни промени в ноктите ви са резултат на известни умствени способности, на известни морални сили във вас. Състоянието на ноктите ви ще бъде за вас едно пособие при самовъзпитанието ви. Ако не сте готови, вие ще се уплашите от живота. Ето защо човек не трябва да знае много работи. Погледнеш ноктите си, видиш нещо по тях, което показва някакъв недостатък в тебе, и ти се уплашиш. Защо? Защото не знаеш как да го поправиш. Затова са ви нужни знания.

Ако ръката ви е студена и пръстите лесно изстиват, това показва, че кръвообращението ви не става правилно. Щом забележите това, вземете мерки да подобрите кръвообращението си: движете се, правете екскурзии, изпотявайте се, разтривайте тялото си с кърпа, натопена в топла вода, пийте гореща вода.

(Следва продължение)

Топаз

Аметист

Сердолик

Смарагд

Халкидон

Хиацинт

Берил

Сапфир

Яспис

Сардоникс

Хризопраз

Хризолит

Бих желал да се спрете върху 12-те главни скъпоценни камъни и да направите един микроскопически опит с тях. Когато имате някаква неприятност, била тя от физически, от сърдечен или от умствен характер, започнете мислено да си представяте 12-те скъпоценни камъни в ума си. Започнете от най-простия и отивайте постепенно към най-хубавия и скъпия от тях и следете при кой камък неприятността ви ще изчезне. Като прекарвате тия камъни през ума си, същевременно ги свързвайте с добродетелите, които всеки от тях изразява.

Учителя

Диамантени лъчи

И градът от чисто злато, подобно на чисто стъкло. И основанията на стените градски бяха украсени с всякакви драгоценни камъни - яспис, сапфир, халкидон, смарагд, сардоникс, сардий, хрисолит, вирил, топазий, хрисопрас, иакинт и аметист. И дванадесетте порти бяха дванадесет бисера.

Из „Завета на цветните лъчи на светлината“

Летен лагер „Паничище - 2009 година“

Лагерът ще се проведе в периода 14-22 юли 2009 г. Цена: 200 лв. В цената е включено: вегетарианска храна и нощувка за 7 пълни дни; посещение на музеи в района на Рилския манастир, гр. Рила и гр. Самоков; билет за лифта до хижа „Рилски езера“; подръчни материали, необходими за занятията, закупуване на следобедна закуска.

Почивна база „Лира“ се намира в Рила планина, на 1500 м надморска височина, и предлага отлични условия за летен и зимен отдих. Отстои на около 75 км от гр. София, на 12 км от гр. Сапарева баня и се намира в курорта Паничище. Благоприятният преходно-средиземноморски климат, лековитият въздух и красивата природа в курорта привличат гости през всички сезони. Хотел „Лира“ е отличен избор както за тихо лятно и зимно уединение, така и за активни спортове и забавле-

Хотел „Лира“

ния. Базата на комплекса е подходяща за настаняване на гости с различни цели на пребиваване: развлечения, бизнес пътувания, културно-познавателни визити. Конферентните зали са просторни, светли, с многофункционално предназначение - те са еднакво предпочитани както за частни, така и за бизнес срещи, за семинари, промоции, презентации, тийм билдинг, за обучение.

Хотел „Лира“ предлага 30 обикновени стаи, 5 стаи

категория лукс и 3 апартамента. Всички стаи са уютни и със собствен санитарен възел. Базата разполага също и с телевизионна зала с богата фонотека и филмотека за киноманияците, зала за фитнес и тенис на маса. Ресторантът на хотела е с капацитет сто места, като голяма част от тях през лятото са разположени на живописна тераса, предлагаща приятна гледка към уханна борова гора. Кухнята на хотела предлага вкусни ястия,

специалитети, уют и комфорт. Курортът „Паничище“ е стартова точка към множество горски пътеки, оттук тръгват някои от най-популярните маршрути в Рила:

- Уникална екскурзия до Седемте рилските езера.
- Рилски манастир - един от най-големите духовни и културни паметници на България.
- Върховете Мальовица, Кабул, Черната скала, Каменна мандра, Обесеният камък.
- Пътека на здравето до безотточното езеро Паничище (времетраене 40 мин.).
- Водопадите Скакавица, Овчарци, Витийо габер на река Перушица по кратък, стръмен терен (времетраене 30 мин.) и гейзера, намиращ се в Сапарева баня.

За повече информация: 0888865418; 056/509481, geotoni@abv.bg; 0898287703, dimova_v@abv.bg

Белоградчик

Белоградчик отново ни събра със своята дивна красота - Слънце, скали, раззеленила се гора, птичи песни и разцъфнали цветя. Братя и сестри на един Баща, души, стремящи се към Любовта, в хармония играят танц свещен, за благото на всичко живо посветен. Благодарим за тези дарове чудесни - към родните места потегляме със песни.

Стоян

ПОКАНА

На 14 юни Перник отново ви очаква! Най-сърдечно Ви каним да се присъедините към нас!

Мотото на тазгодишната ни братска среща е:

ПЪТ ЗА ЕВОЛЮЦИЯ НА ДУШАТА

- Денят ще започне с Духовен наряд - 8:00 ч.
- Ще продължи с празнична Паневритмия - 8:30 ч.
- Лекция на Константин Златев „Приложението“ - 10:00 ч.
- Празничен концерт с участието на Йоана Стратева, Анна Каралашева, хор „Евера“ и още много от най-изявените музиканти на Братството - 11:00 ч.
- Братски обяд - 13:00 ч.
- Лекция на Светла Балтова за здравословното хранене - 14:00 ч.
- Приложение на Паневритмията в живота ни. Практически занимания с Николай Конакчиев - 15:00 ч.
- Приложение на музиката в живота ни - 16:00 ч.
- Братски концерт с участието на всички присъстващи.

На 27 и 28 юни ще се проведе традиционна братска среща в местността Бедек, край Бузлуджа.

ПАНЕВРИТМИЯТА ЩЕ ЗАПОЧНЕ В 10 ЧАСА НА 27 ЮНИ.

ТЕЛ.: 0887 93 00 53 - КИРИЛКА РАДОВА

Книжно Магазинче

езотерика, стари книги, списания

Тел: 0885368780

ул. Стефан Стамболов № 8 - Женски пазар
понеделник - петък: 11.00 - 19.00ч.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска Миховска
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

цена: 0,50 лв.

Младежки лагер от 6 до 12 юли във Варна

ДУХОВНО
ОБЩЕСТВО „БЯЛО
БРАТСТВО“
ОРГАНИЗИРА
МЛАДЕЖКИ ЛАГЕР
ОТ 6 ДО 12 ЮЛИ 2009
ГОДИНА В
БРАТСКАТА
ГРАДИНА
ВЪВ ВАРНА

Условия за участие:

- възраст над 16 г.;
- декларация от родителите, че разрешават на детето си участие в летния лагер.

Екипировка - палатка и спален чувал.

Лагерът е на самообслужване и самоиздръжка.

Средствата за хранене се набират от участниците.

Спазване на моралните норми на живот в общността на Бялото Братство.

ПРОГРАМА НА ЛАГЕРА:

Посрещане на изгрева с духовен наряд и игра на Паневритмия, организирано ходене на плаж, занимания по интереси, работа в братската градина и дейности по идеи на участниците в младежкия лагер.

ТЕЛЕФОНИ ЗА ИНФОРМАЦИЯ И ПРЕДВАРИТЕЛНА ЗАЯВКА:
СОНЯ МИТЕВА 0897 847 649; АТАНАС АТАНАСОВ 0896 669 765